

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ἑκτακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πᾶει πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ἔταν ἔχω ἔξοπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Ἐξ' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῶς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἃ μὲ.
Μὲς σ' τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μὴ δικάρῃ.
Κι' ἄς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἰκοστὴ τετάρτη τοῦ μηνὸς Μαρτίου
κι' ἑορτὴ μεγάλη τοῦ Πανελληνίου.

Νούμερο ἐξηνταένα,
Πάσχα καὶ ἀρνιὰ ψημένα.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ — ΑΣΤΡΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Χριστὸς ἀνέστη, Πασχαλιά,
μπάμ! μπουμ κουμπούραις καὶ φιλιὰ.

Ὁ Χριστὸς ἀνέστη πάλι... τί μεγάλη μας χαρά!
μὴ εἴπας ἢ παρτάεις ἦλθαν τούτῃ τῇ φορά,
τὸ Χριστοῦ ἢ ἀναστάσεις καὶ τῆς Λαύρας ἢ γιορτὰς...
μὴ καὶ μπουμ λοιπὸν κανόνα καὶ κουμπούραις δυναταῖς.
Ὁ Χριστὸς ἀνέστη πάλι... ἔξημερόνει Πασχαλιά!
τί ἔρηνομα! τί γλέντι! τί κουλούραις! τί φιλιὰ!

Ἀναστάσεως ἡμέρα... τί κακό! τί νταραβέρια!
Βουλταὶ καὶ ψηφοφόροι ἄς πιχθοῦμε χέρι χέρι,
ἢ ἔξοπάσουμε τὰ πάθη, ἄς ξεχάσουμε τὰ μύση,
ἢ εἴπας τοὺς ὑπαψηφίους ὁ καθένας ἄς ψηφίσῃ.
Καὶ ἄς σπῶμε ὀλίγο βρεσινάτο μὲ μεζέ
ἢ ἔβδον ἐννοεῖται τοῦ φιλάτου μας Σκουζέ.

Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ μεγάλο πανηγύρι!
ἢ εἰπὼ εἰς τὰ χεῖλια ἄς γεμίσῃ τὸ ποτήρι,
ἢ γρηὶ παντοῦ ἢ πλὸσκα, κι' ἄς φιλιούνται μὲς σ' τὰ χεῖλη
ἢ βουλταὶ καὶ ψηφοφόροι σὺν πενήντα χρόνων φίλοι.
Καὶ ἄς τρώγῃ καὶ ἄς τρώγῃ κάθε Λούκουλος φαγάς,
ἢ γὰρ εἰς αὐτὰ πληθύνει ὁ χρυσὸς μας Καλλιγᾶς.

ἢ εἰπὲ, ἀδελφοί μου, εἰς τὰ πέντε Βιλαέτια,
ἢ εἰπὲ, ἀδελφοί μου, καὶ δουλεύουν τὰ βουσφέτια.
Ὁ Χριστὸς ἀνέστη πάλι... ὅλοι βίχνατε κουμπούρια!
ἢ εἰπὲ, Ἀγία Λαύρα, κι' ἔκλογων μεγάλη φούρια.
ἢ εἰπὲ, ἢ γιορτάδες ἦλθαν τούτῃ τῇ φορά...
ἢ εἰπὲ, φουχὶ μου σ' τὰ Πατήσα!.. ὦ ἀνέλπιστος χαρά!

Ποία κίνησις καὶ πάλιν εἰς τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων!
Ὁ Ἀρχάγγελος προσφέρει σ' τὴν Παρθένον μας τὸν κρῖνον,
ὁ θεάνθρωπος τὸ κράτος τοῦ θανάτου καταβάλλει,
κι' ἀπ' τὸν τάφο του πετεῖται ἔλος φῶς, ζωὴ καὶ κάλλη.
Ἀλλὰ νά! καὶ τόσαις κάλπαις μὲς σ' τὴν ζάλη μας αὐτῇ,
καὶ γυροῦν οἱ ψηφοφόροι σ' τὸν καθένα βουλευτῇ.

Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ ἁγία Πασχαλιά!
τίρι λίρι τὰ λαγούτα, τίρι λίρι τὰ βιολιά.
Ἀναστάσεως ἡμέρα!.. παντοῦ τέρψις καὶ τρυφή,
κι' ἐν ἀγάπῃ κι' ἐμονοῖα φιληθῶμεν, ἀδελφοί.
Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ γελᾷ ὁ οὐρανός...
ἄσπρο ψῆφο, συνδημόται, μὲς σ' τὴν κάλπη καθενός.

Τὴν ἀνάστασιν Κυρίου ὁ Ἀρχάγγελος ἀγγέλλει!..
ἄσπρο ψῆφο τοῦ Νταλέκου, ἄσπρο ψῆφο τοῦ Ἡπίτη.
Ἀναστάσεως ἡμέρα, διελύθησαν τὰ σκότη!..
ἄσπρο ψῆφο τοῦ Πετράκη, τοῦ Σκουζέ, τοῦ Τρικαλιώτη.
Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ τσουγκρίστε τ' αὐγά...
ἄσπρο ψῆφο καὶ τοῦ Βλάχου καὶ τοῦ Παύλου Καλλιγᾶ.

Ἀσπρο ψῆφο σ' τὸν καθένα, συνδημόται γηγενεῖς,
κι' ἄς μὴ μείνῃ μὲ μαράζι καὶ παράπονο κινεῖς.
Γι' αὐτοὺς στόμα ἐκλογέως κακὸ λόγόν μὴν εἰπῇ,
κι' ὅλοι νάδρουν βουλευταὶ μας νά ἴδουμε προκοπή.
Ζήτω τὸ λοιπὸν τὸ ἔθνος, τὸ ἀρνὶ τῆς Πασχαλιάς,
Δεληγιάννης καὶ Τρικούνης κι' ὁ χρυσὸς μας βασιλῆας.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Χριστός ανέστη εκ νεκρών τὸν θάνατον πατήσας
καὶ εἰς τοὺς ἐν τοῖς μνήμασιν ἀνάστασιν χαρίσας.
Τί ὕψηλὸν ἀπόφθεγμα! τί ὕψηλὴ ἰδέα!
τί πράγματα ποῦ γίνονται ἀστεία καὶ σπουδαῖα!
Δὲν εἰμπορῶ τὸ γεγονός αὐτὸ νὰ ἐξηγήσω...
ἔλα λοιπόν, βρὲ Περικλή, νὰ σὲ νεκροφιλήσω.
Πρὸ πάντων εἶναι ἄτιμος ἐκεῖνος ὁ Πιλάτος...
Μωρέ, τοῦ λέει ὁ Χριστὸς ὅλος καρδιὰ γεμάτος,
ἐὰν μὲν ἐπιταῖα καλῶς, ἀλλῶς τί μὲ δέρεῖς;
Λὲς πῶς δὲν εἰμ' ἐγὼ θεός, ἀλλ' ὅμως ποῦ τὸ ξέρεις;
Ἀμὴν, ἀμὴν, λέγω ἡμῖν πῶς ἐρχεται ἡμέρα,
ποῦ θὰ σὰς πᾶρ' ὁ διάβολος καὶ μέννα καὶ πατέρα.
Ἐν τούτοις ἔλα, Περικλή, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω...
Τόκα λοιπόν τὰ χέρια μας... νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσω.
Κι' ὅταν σκεφθῶ πῶς τοῦφεραν χολὴν ἐντὸς καράφας!
τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλή!... φταίει κι' ὁ Καϊάφας·
διότι ἅμα τοῦφεραν χολὴν μαζὶ μὲ ξύδι,
(καὶ μοῦ παραφορτόνουνται συχνὰ γιὰ τὸν Λεβίδη)
μποροῦσε ὁ ἀντίχριστος νὰ πῇ «βρὲ συμπολίται,
τί ἐφταίξ' ὁ θεάνθρωπος ὅπου τὸν τυραννεῖτε;»
Τώρα θὰ πῇς πῶς ὁ Χριστὸς δὲν ἔκανε γιούρδουσι,
μόν' ἔλεγε «Ἀφες αὐτοῖς, οὐκ οἶδας τί ποιοῦσι»;
Ἐν τούτοις ἔλα, Περικλή, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω...
τόκα λοιπόν τὰ χέρια μας... νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσω.
Ἀλλὰ καὶ ὁ Νικηδόμης ὁ ἐξ Ἀριμαθείας
ἐφάνη εὐγενέστατος καὶ πλήρης συμπεθείας,
διότι μὲ τὸν Ἰωσήφ ἐπῆγε 'στὸν Πιλάτον
κι' ἐξήγησε τὸ σῶμα του, κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε «νάτο.»
Καὶ ὅταν τὸ ἀκίνητο τοῦ 'φόρεσαν στεφάνι,
δὲν εἰσέφερε ὁ ἄτιμος Ἰούδας τί νὰ κἀνῇ,
κι' ἐπῆγε κι' ἐκρεμάσθηκε 'στὸν τόπον τοῦ Κρανίδη...
(καὶ μοῦ παραφορτόνουνται συχνὰ γιὰ τὸν Λεβίδη)
Πῆραν λοιπόν τὰ χρήματα οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι
καὶ τῆρξάν 'στὸν μετσακτᾶ, καθὼς ὁ κόσμος λέει,
καὶ 'στὸν Πετρίκη ἐτρεῖξαν οἱ ἄνθρωποι δρομαίως,
γιὰ ν' ἀγοράσουν, κύριε, ἀγρόν τοῦ Κερκμέως.
Καὶ ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν προφητοῦ Ἡσαΐου
μετὰ τῶν ἄλλων προφητῶν καὶ τοῦ Ἰερεμίου.
Καὶ τότε εἶπεν ὁ Χριστὸς, βρὲ Περικλή, μὲ πόνο:
«Ἦλί, λαμὰ σὰς διαβόλων, κι' ἐγὼ σὰς διορθῶ.»
Μετὰ μικρὸν ἐκύλισαν οἱ ἄγγελοι τὸν λίθον,
κι' ἀμέσως πρᾶγμα ἔγινε οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων.
Σεισμὸς βαρὺς διέσεισε τὴν οἰκουμένην ἔλη,
καὶ τοῦ ναοῦ ἀμφότεροι ἐρράγησαν οἱ θόλοι,
οἱ δὲ νεκροὶ ἀνέστησαν κτυπώντας τὰς πλάμας,
καὶ κατὰ σπήτια ἔπασαν, νομίζω, 'στὰς Καλῆμας.
Ἐν γένει δὲ ἐπικρατεῖ μεγάλη ἀθλιότης,
διότι μὰς ἐλύσσαζε παντοῦ ὁ Λαπαθιώτης.
Λοιπὸν ἀνέστη ὁ Χριστὸς, καθὼς καὶ πρὶν σοῦ εἶπα,
ἐνθ' τὸ ὠρολόγιον τὰς δώδεκα ἐκτύπα,

κι' αἱ Μυροφόροι, Περικλή, τὸν τάφο του βαντίζον
καὶ ὅλοι τὰ βυλὸγιά των ἀρχίσαν νὰ κουρντίζον
καὶ σοῦρτα φέρτα 'πήγαιναν 'στοὺς φούρνους ἢ καὶ

καὶ μπᾶμ καὶ μποῦμ 'βροντούσανε 'στὸ δρόμο ἢ καὶ

καὶ μία σφαῖρα 'κτύπησε, θαρρῶ, καὶ τὸν Πιλάτον...
αὐτὴ δὲν εἶναι, φίλε μου, κατὰστασις πραγμάτων!
Τοιαῦτα τὰ κατὰ Χριστὸν καὶ κατὰ Μυροφόρον,
καὶ ἡδὴ ἂς εἰσέλθωμεν 'στὸ ζήτημα τῶν φόρων.

«Ὁ, τι ποιεῖς ἡ δεξιὰ, ἀριστερὰ μὴ γνώτω...
κι' ἂν ἔχῃς ἕνα μοναχί, βρὲ Περικλή, κατὰ
δῶσε τὸ ἕνα εἰς ἐμὲ καὶ κράτησε τὸ ἄλλο...
ἰδοὺ λαμπρὸν ἀπόφθεγμα καὶ διδάγμα μεγάλον!

Κι' ἂν ἔχω, φίλε μου, κι' ἐγὼ κανένα παντάλον,
εὐθὺς 'στὸ δίνω, μὲν ἀμὴ, κι' ὁ Ἕλληνας ξεπατάει,
καὶ τότε βλέπεις θέματα πραγματικῶς ὠραῖα!..
δίττι εὐκολώτερον, κατὰ τὸν Ναζωραῖον,
νὰ εἰσχωρήσῃ κάμηλος διὰ μιᾶς βελόνης,
παρὰ νὰ 'δῇ Παράδεισον ὁ ἐξηγταβελόνης.

Ἰδοὺ λοιπόν, βρὲ Περικλή, ποῦ ἐμαθες συντόμως
ποῖς εἶν' ὁ φορολογικὸς τοῦ Ναζωραίου νόμος;
Ἐν περιλήψει δηλαδὴ, ἂν θῆς νὰ ἐννοήσῃς,
ὅ σὺ μισεῖς, ἀγαπητέ, ἐτέρῳ μὴ ποιήσῃς.
Τοιοῦτοτρόπως ἔλεγε τὸ πᾶλαι καὶ ὁ Πιλάτος,
ὅστις θαρρῶ πῶς ἔζησε μαζὶ μὲ τὸν Πιλάτον.

Αὐτὰ νὰ πῇς, παρακαλῶ, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους φίλους
κι' ὁ Δεληγιάννης κατ' αὐτὰς εὐρίσκειται 'στοὺς Μόλους.
Ἀλλ' ὅμως ζῶμεν εἰς καιροὺς πολλῆς ἀνωμάλειας,
καὶ ἀπειλεῖται πόλεμος Ῥωσσίας καὶ Ἀγγλίας,
κι' οἱ Βούλγαροι προμελετοῦν σκηναὶς ἀγρόν φάνη,
καὶ νὰ ὀρμήσουν ἐξαίρνα κατὰ τὸν Μακεδόνιν,
ἐνθ' ὁ Μποῦτος, κύριε, δὲν φαίνεται καθόλου

οὔτε 'στὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ, ἀλλ' οὔτε 'στὸν Ἄλμα.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας
καὶ εἰς τοὺς ἐν τοῖς μνήμασιν ἀνάστασιν χαρίσας.
Χριστὸς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος καὶ βασιλεὺς δεσποτῆς
καὶ 'στὸ Μενίδι πρῶτος λὲν θὰ 'δῇ ὁ Τρικκαλιώτης.

Πάσχα Κυρίου ἱερὸν καὶ τὸν κακὸν μου φίλτρο,
γιατὶ λεπτὸ ἀπ' τὸν Σκουζὲ δὲν 'μπόρεσα νὰ πάρω.
Πάσχα Κυρίου ἱερὸν κι' ἀνάστασις τοῦ γένους,
ἀλλὰ δὲν βλέπω τοὺς Ῥωμηοὺς σὰν πέρσου φουσιμένους.

Ὁ Ἄγγελος ἐπρόσφερεν εἰς τὴν Παρθένον κἀνῆ,
καὶ ἀνεστῆθη ἔκτοτε τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
καὶ ἀστράψε εἰς τὰ βουνὰ τὸ κλέφτικο μιλόν,
καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ Μπότσαρη καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη,
κι' ἔτσι ἐλευθερώθηκαν αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη,
γιὰ νὰ γενοῦν Τραπεζιτῶν καὶ μεσιτῶν λιμέρι.

Γιὰ νὰ γυρνοῦν οἱ μάρτυρες τῆς 'λευθερίας μὲ δίστα,
καὶ ἡ κοιλὴ μας, κύριε, νὰ παῖξῃ Καραϊσκά.
Πάσχα Κυρίου ἱερὸν καὶ κάλπαις καὶ τραμποῦκος!
ἀλλὰ γιατί δὲν μοῦ μιλάς καὶ κάθῃσαι σὰν κοῦρας;
μὴ ὦρα τώρα σοῦ 'μιλῶ, μὰ σὺ φωνή δὲν 'έγχεσαι,
καὶ μὲ γλυκεῖαν ἔκφρασιν 'στὰ μάτια μὲ κυτταίνεις.

Π.—Λέγε, μαγικανοπλήγαδε, λέγε καὶ ἄλλ' ἀκόμα...
μωρὲ τί γλωσσάειν εἰν' αὐτὴ! τί λυσσαμένο στόμα!
Μὰ τὸ σταυρό, θὰ ἔτρωγες ἀτράντακτο στυλῆμα;
ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀνάστασις ἂς ἔχῃς τώρα χάρι.
Ἐλα λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω...
τόκα εὐθὺς τὸ χέρι σου...νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσω.

Δύο ἀντάμνηδες
εἰς ἄκρον βλάμνηδες.

Α. Παι σου τ' ἀδέρφι, τόκα μας, σκύψε νὰ 'σὲ φιλήσω!
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ θέλω νὰ μεθύσω...
Ε. Μολὲ καὶ ἐγὼ, κερνῶς κρασί;

Α. ... 'Ακούς ἐκεῖ!
Ε. ... 'Ε, κέρνα...
Α. Τίτ' ἀδέρφι τὸ λοιπὸν 'στὴν πλαινή ταβέρνα...
Ε. Νῆμα καλὸ ρῶτημα ἐὼς παιὼν θὰ ψηφίσῃς;
Α. Τίτ' ἀδέρφι, τώρα γίνονται γιὰ τέτοια συζητήσεις.
Ε. Τίτ' σου πῶ, βρὲ ἀδελφέ! ἐγὼ ἀπ' τὸ κουδέρνο
ἐκπαιδὲν ἐλαδὰ, λουφέ σκεδὸν δὲν πέρνω,
τὰ ἑσπέρια μ' ἐγνώρισες, ἐγὼ ποδιὰς δὲν γλείφω,
ἀλλὰ, πῶς θέλεις νὰ 'στὸ πῶ... θὰ ρίξω ἄσπρο ψῆφο.

Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...

Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...

Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...

Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Α. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...
Ε. Μολὲ τί λές, βλαμᾶκη μου; γιὰ πῶς καλὰ στοχάσου...

πρῶτη φορά ποῦ τύχαμε οἱ δὲς μας καὶ τὰ λέμε.
Μὰ πῶς τὸ θέλεις, δὲν 'μπορῶ χωρὶς καμμιὰ αἰτία
νὰ χάψω τόσο εὐκολὰ τὴν κάθε ἀγυρταῖα...

Α'. Μωρὲ σοῦ λέω πίστεψε ὅτι καλὰ δὲν πάμε,
καὶ θάρρη 'μέρα ποῦ ψωμί δὲν θάχουμε νὰ φάμε.
Καὶ τὸ καλὸ, μὰ τὸ Χριστὸ, βλαμᾶκη, ποῦ σοῦ θέλω,
'ντροπή 'σὲ τέτοιους ὑπουργοὺς νὰ βγάξῃς τὸ καπέλο...
φασκέλωστους κι' ἐλ' ἀπὸ δῶ μὲ τὸ δικὸ μας κόμμα.

Β'. Τέτοια βρισιὰ δὲν 'πρόσμενα ἀπ' τὸ δικὸ σου στόμα.
Μὰ πῶς, ρὲ βλάμη, γύρῃφες τάχα νὰ μὲ κερᾷς;
κι' ἔτσι μὲ τρόπο τῶφες γιὰ νὰ μᾶς ἀγοράσῃς;
Δὲν ξέρεις τάχα πῶς ἐγὼ γι' αὐτὸ μου τὸ σφακελίδι
εὐθὺς τὰ κἀνω θάλασσα ὥς ποῦ νὰ πῇς κρομμύδι;

Δὲν ξέρεις πῶς 'μπορεῖ κι' αὐτὸ τὸ αἷμά μου νὰ γυρίσω;
μὰ δχι ἀπ' τὸ κόμμα μου 'στοὺς ἄλλους νὰ γυρίσω;
Α.. Στάσου τ' ἀδέρφι, μὴ στιγμὴ καὶ μὴ θυμῶνῃς τόσο,
γιατὶ κι' ἐγὼ, μὰ τὸ σταυρό, 'στὸ τέλος θὰ θυμώσω.
Δὲν τὰ σηκώνω εὐκολὰ ἐγὼ τέτοια παιγνίδια...
Σώπα λοιπόν... ἔ! μάλιστα, γιὰ φέρε μας τὰ ἴδια!..

Θέλεις μαθῆς νὰ γίνωμε σὰν τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου;
'Εσ' εἶσαι μὲ τὸ κόμμα σου κι' ἐγὼ μὲ τὸ 'δικό μου.
Β'. Τότε τ' ἀδέρφι μούντζωσε αὐτὴ τὴν ἱστορία...
'Ε! ταβερνιάρη, φέρε μας μισὴ ὀκτ' ὅσα τρία.
Α'. Χριστὸς ἀνέστη τὸ λοιπόν, σκύψε νὰ σὲ φιλήσω,
καὶ ὅποιον θέλω, βλάμη μου, ἐκείνον θὰ ψηφίσω.

Μωρέ, μὰ τὸ Χριστὸ ποῦ λέω πίστεψέ με...

Και τὰ συνειθισμένα γιά τὸ εἰκοσιένα.

Ἡ ἐθνική μας ἑορτὴ καὶ πάλι ξημερώνει,
μπάμ! μπούμ! κανόνια μερικά κι' ἡ τακτική παράτα,
καὶ ἡ σκιαὶς τοῦ Μπότσαρη καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη
διαβαίνουν 'μπρός 'στὰ μάτια μας μὲ κλέφτικη φλοκάτα.
Στήνουν φωληαὶς τὰ ἔρημα τοῦ Μάρτη χελιδόνια,
καὶ κελαῖδούν μαζί μ' αὐτὰ λεβέντικα μιλιόνια.

Ἡ ἐθνική μας ἑορτὴ καὶ πάλι ξημερώνει,
ἀλλὰ κανένα θούριον, ἀλλὰ καμμία φούρια
κανέναν μ' ἐνθουσιασμὸ σὰν πέρσιν δὲν φουσκώνει,
καὶ μόνο γιὰ τὴν Πασχαλιά ἀκούονται κουμπούρια.
Κανέναν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ δὲν τρέχει μὲ παντιέρα,
ἀλλ' οὐτ' ἐκθέσεις γίνονται γιὰ τὴ μεγάλη ἡμέρα.

Ὁ τόσος ἐνθουσιασμὸς τῶν Μαραθωνομάχων
ἐφέτος ἐξεθύμανε καὶ ὄρεξι δὲν ἔχουν
ἐφέτος ἐπισκέπτονται τὸν Καλλιγᾶν, τὸν Βλάχον,
καὶ μόνον γιὰ τὰς ἐκλογὰς ἀνάβουνε καὶ τρέχουν.
Ἐξέχασαν τὸν Γερμανὸ καὶ τὴν Ἀγία Λαύρα,
καὶ ὅλοι τὴν σκέπτονται γιὰ τὰ σπῆρα καὶ τὰ μαῦρα.

Μὴ μᾶς ξεσυνερίξεσθε καὶ συγχωρήσατέ μας,
ἐσεῖς ἄδρατοι σκιαὶ τῶν εὐκλεῶν προγόνων! ...
ἔμεῖς δὲν ἐξεχάσαμε τοὺς ἄθλους σας ποτέ μας
καὶ οὔτε τὰ μαρτύρια τῶν φοδερῶν ἀγώνων.
Ἐφέτος ὅμως ἔτυχε 'στῶν ἐκλογῶν τὴ ζάλη
νὰ πέσῃ κι' ἡ πανήγυρις τῆς Λαύρας ἡ μεγάλη.

Ἐφέτος ἡσυχάσετε, πατέρες τοῦ ἀγῶνος,
μὲ τὰ χρυσὰ τσαπράζια σας καὶ τῆς χρυσαῖς φλοκάταις,
μὴν ἔχετε παράπονο, καὶ θάλλῃ πάλι χρόνος,
ὅπου θὰ κάμωμε γιὰ σὰς τρικουδερταὶς παράταις.
Καὶ πάλι ἐνθουσιασμὸς 'στὰ στήθη θὰ κοχλάσῃ,
καὶ πάλι γιὰ χατήρι σας ὁ κόσμος θὰ χαλάσῃ.

Κάθε χρονὴ δὲν εἰμπορεῖ ὁ Ἕλλην νὰ γιορτάζῃ
τοῦ ἔθνους τὴν ἀνάστασιν, τὰ τρόπαια τοῦ Ῥήγα,
γιατί κι' ἡ τόση ἐξαίσις τὰ νεῦρά του πειράζει,
ἀλλ' ἀπαιτοῦνται κι' ἐξοδα γιὰ τοῦτο οὐκ ὀλίγα.
Ἡ Λαύρα καὶ ὁ Γερμανὸς κοστιίζουν 'στὰ Ταμεία,
καὶ σήμερὰ χρειάζεται παντοῦ οἰκονομία.

Ἡ ἐθνική μας ἑορτὴ καὶ πάλι ξημερώνει,
ἀντιλαλοῦν 'στῆς λαγκαδιαῖς τὰ κλέφτικα μιλιόνια,
καὶ ὁ Ῥωμηὸς ἀξένοιαστος γελά καὶ ξεφαντόνει,
κι' ὑποψηφίων βουλευτῶν τὸν προσκαλοῦν σαλόνια.
Ἐμπρός λοιπόν! ... μὲ τὸ κρασί σκοτώνετε τῆς ὥρας.
ὦ Λαύρα! ὦ Συνδυασμοί! ὦ Τέμπορα! ὦ μόρες!

Μετὰ θερμῆς συνιστῶ ὑποψήφιο γνωστό.

Τὸν συντάκτην «Παληάνθρωπου», τὸν κύρ Γιάννη τὸν Βερδέρη,
ποῦ καθέναν συνδημότην τὸν γνωρίζει καὶ τὸν ξέρει,
κι' ὁ «Ῥωμηὸς» θὰ τὸν συστήσῃ μὲ ἀγάπη καὶ μὲ ἔλπιον
σ' ὅσους πέρνουν καὶ δὲν πέρνουν τὸ ἀγαπητὸ του φίλου
Βουλευτῆς κι' αὐτὸς προβάλλει, ἀλλὰ δέχως φασαρία.
Ἀσπρο ψῆφο καὶ οἱ ἄνδρες, ἄσπρο ψῆφο κι' ἡ κυρία.

Ὁ «Παληάνθρωπος» ὡς τώρα ἀγωνίζεται νεναιώσῃ
κι' ἀπὸ μιὰ εἰς ἄλλη ἡμέρα πάντα φαίνεται πῶς
Μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ ἐκείνῃ νέτα σκέτα μᾶς τὰ γράφει,
καὶ τὰ σῦκα λέει σῦκα καὶ τὴ σκάφη λέει σκάφη
κι' ἂν καμμιὰ ἀρχὴ φωνάζῃ πῶς ποτέ τοῦ δὲν πρεσβεῖ,
πάντα ὅμως τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ δίκιο σας γυρεῖ.

Τοῦ λαοῦ καθ' ὅλα φίλος καὶ πολῦτιμος προστάτης,
κουδαρντὰς ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ὀλίγον δημοκράτης,
ἔμπαινει μέσα 'στῶν μεγάλων Ποσαπέρνηδων τὸ μῆτι,
καὶ πολὺ συχνὰ τὰ βάζει καὶ μαζί μὲ τὸ Παλάτι.
Νὰ καὶ τοῦτος! νὰ κι' ἐκεῖνος! καὶ βαρεῖ 'στὰ δυνατὰ
μὲ ἀλήθειαις καὶ μὲ γέλοισιν καὶ μὲ τόσα χωρατὰ.

Ὁ «Παληάνθρωπος» γνωρίζει τὰ παράπονά σας ὅλα,
τό τί κάνει καὶ δὲν κάνει καθεμιὰ μικρὴ μαρτίλα,
κι' ὁλοένα ραδασάκι ἀπὸ νόστιμαὶς κοπέλαις,
καὶ πειράγματα καμπόσα καὶ τσακίσματα καὶ τρέλλαις.
Γι' αὐτὰ ὅλα μὲς 'στῶν ψήφων τὸ καινούριο νταρέρι
μὴν ξεχνάτε, συνδημῶται, καὶ τὸν Γιάννη τὸν Βερδέρη.

Ἀπὸ τῆς Τζιὰ ἐπιστολῇ
καὶ κατεπεύγουσα πολὺ.

Ἐκ Κέας....

Φίλιππε «Ῥωμηέ», ὁ Κόρκας θριαμβεῖ,
κι' ὅλος ὁ κόσμος, ἀδελφέ, τῆς Κέας τὸν λατρεῖ.
Ὅπου πηγαίνει χαλασμός καὶ τελετὴ μεγάλη,
καὶ βάζω μ' ὅλους στοίχημα πῶς πρῶτος θάδῃ πάλι,
γιατ' εἶναι ἀνθρωπὸς σωτὴς καὶ ποῦρος πατριώτης.
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ μένω φίλος....

ΤΖΙΩΤΗΣ

Πήρανε προχθὲς τὴν ἄδεια τοῦ γιαιτροῦ καὶ μετ' ἐπαίνων
ὁ Μερκούρης κι' ὁ Μαλάκης, δύο φίλοι μας στενοί,
κι' ἔτσι ἔχουμεν δυάδα ἱατρῶν ἀγαπημένων,
ποῦ ὄνεια μόνον θέλουν κι' ἂς μὴν ἔχουν ἄσθενῃ.

Στὸν ἀρχιμουσικόν μας τὸν Καίσαρ τὸν φίλον
ἀπὸ τὸν δοῦκα Παῦλον ἐδόθη δακτυλίδι,
ὡς ἀμοιβὴ ἀξία 'στὴν μουσικὴν τοῦ ζήλον,
ποῦ θαμνωμένος μένει ἐκεῖνος πῶς τὸ ἴδῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὴ τῶν «Ἐὺφρονούντων» — νύχτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.